

5

mićo vignjević

pes

ama

DŽEPOVI

istresi ih i daj mi pedeset para
istresi svoje prazne džepove
jer taj novac što mi ga daješ
postaje human
za četvrt kilograma hleba
da prokletstvo mog stomaka
i njegove demonstracije uništimo
daj mi
ti gledaš gde proleće dolazi
rode koje lete donoseći proleće
donoseći u svojim kadžama decu

IZVIRU

misli kao izvor vode
a ograda od zatvora zardala
bez kapi uzdaha
odlazi misao kao religija
na pijacu stoke i vreba, vreba
budale koje oko mene kruže

ČAŠU

podizem levom rukom jer sam levi
čovjekov tip
nazdravljam sebi za prevaru
u prodavnici cigareta
nazdravljam sebi sa punom čašom
vazduha
peforo dece sitnih kao lubenice koje
nestaju u utrobi čoveka
kao i deca u utrobi zemlje
nazdravljam sebi što imam
zdrava dva oka, uha, nosa

TRČIM

posrćući za tobom sa mojim
širokavim nogama
a ti hodajući
po usijanosti jednog dana
nećeš da se okreneš
tvoja glava koja služi
samo da jedeš i spavaš
ulazim u telefonsku govornicu
da gledam u telefon

ŠETAMO

šetamo, šetamo
znam da je put bio dug
razgovaramo i ležemo
bacamo svoje maskote tkanine
tražim od nje gledam je
oko nas mravi lete lešinari
njen pogled njene oči postaju
bez osećaja gleda u mrave
počinjem je tiho pa sve jače, jače
histerija, histerija
ona je bolesna ponavlja
bezbroy puta da nije kriva
priča mi kako je abortirala
u četvrtom mesecu
u transu je
da to je moja devojka
šetamo put je bio dug
ja i moja devojka
shvaćamo tu beskonačnost
jer celo vreme smo
ja i moja devojka
šetali u krug
ležemo oči mi se koče
pogled mi je ukočen
histerija vičem vrištim jače
pričam mojoj devojci
kako davim, davim
sve svoje devojke

